

0116 – 16. januar

Jeg ville ikke vite noe blant dere uten Jesus Kristus og ham korsfestet. 1Kor 2: 2.

Du spør: Har Den Hellige Skrift gitt noe sikkert kjennetegn på Kristi rike? Noe som gjør at den «rette Guds nåde», den eneste sanne åndelighet, kan skilles fra alle falske veier.

Kunne du tenkt deg at Gud ikke skulle ha gitt oss noe slikt kjennetegn? Han som på forhånd så alle de forskjellige meningene og oppfatningene som ville oppstå, om hva som er kristendom, hva som er hovedsaken og selve hemmeligheten. Jo, Gud være lovet! Sikre kjennetegn finnes virkelig, både tydelig og klart nok markert.

De som allerede er kommet til sannheten og har fått øyne å se med, de finner dette over alt i Skriften. De ser at det er ett eneste forhold alt avhenger av. De ser at det klare kjennetegnet, hemmeligheten og kjernen i all sann kristendom, er at Kristus, Kristus er blitt hjertets ett og alt.

De kan av hjertet si som Paulus: «Alt det som var en vinning for meg, det regner jeg som skade, mot det uendelige store i å kjenne min Herre Kristus. Jeg døde, men Kristus lever i meg. For det livet som jeg nå lever i kjødet, lever jeg i Guds Sønnns tro. Jeg vil ikke vite noe uten Jesus Kristus og ham korsfestet».

De ser det helt konkret slått fast med slike ord: «Den som har Sønnen, har livet. Den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet. For dette livet er i Guds Sønn».

Dette ser altså det levende Guds barnet over alt i Skriften. Det vi taler om her er altså ikke noe nytt for dem. Men for mange av disse er det likevel en hjertets lyst å se og høre det om og om igjen. Ikke bare fordi dette er kristendommens hemmelighet og klare kjennetegn. Men også fordi Herrens Ånd taler det samme budskapet som et tegn de kan prøve seg på, om de «kjenner seg igjen» i dette glade budskapet. Det er til alvorlig selvprøvelse og korrigerende for alle som vil høre.

I Åpenbaringsbokens fjortende kapittel leser vi om den nye sangen som den store skaren på Sions berg sang for Lammet som stod midt iblant dem. Og legg nå nøye merke til disse ordene: «Og ingen kunne lære den sangen, uten de ett hundre og førtifire tusen som er frikjøpt fra jorden». Her kan alle se at Herrens Ånd vil markere denne sangen som et kjennetegn på Sions folk (Guds gjenfødte folk på jorden).

Men hva var så innholdet i denne sangen? Hva var det som ingen kunne lære, uten de som var frikjøpt fra jorden? Johannes sier (Åp 5: 9) de synger for Lammet: «Du ble slaktet og har frikjøpt oss til Gud med ditt blod». De synger om det Lammet har utrettet, og om vår gjenløsning i Lammets blod!

Ja, ville kanskje noen si: «det kan vel hvem som helst synge om! Og det er jo noe vi vet, at dette er det største både i himmelen og på jord». Men stopp nå opp! Tenk nå litt over hva Den Hellige Skrift egentlig mener, når den sier at de synger dette, og bare dette! Og at ingen kunne lære den sangen, uten de som var frikjøpt fra jorden.

For her er det altså ikke bare spørsmål om å vite dette, eller bare erkjenne at dette er rett, og synge det med munnen. Skriften lærer oss ikke skuespiller-kunster! Og den som ikke bevisst vil bedra seg selv, må legge nøye merke til hva det er Skriften mener!

La oss da gå dypere inn i hva som ligger i dette at de i denne herlige sangen bare sang om det Lammet hadde utrettet. Og ikke om alle andre Guds velgjerninger. Det er helt sikkert at denne frelste skaren på Sions berg, mer enn noen andre kjente til og var takknemlige for alle Guds velgjerninger. For selve skapelsen så vel som for Guds daglige ledelse. Og ikke minst kjente de Den Hellige Ånds dyrebare gaver og herlige verk i menneskehjertene.

Hva kan det da bety at de i denne sangen utelukkende synger for å opphøye Lammet og Lammets soningsverk: Du ble slaktet og har frikjøpt oss til Gud med ditt blod –?

Jo, det betyr akkurat det samme som Paulus mente da han sa at han ikke ville vite noe annet (blant dem) enn Jesus Kristus og ham korsfestet! Det betyr at dette, og bare dette, er hjertets trøst, glede, skatt og det vi har å rose oss av. Det betyr at Lammets soningsoffer er det eneste hjertets tro hviler på, hungrer og tørster etter. Som er dets håp og tilfredsstillelse.

Og det er jo akkurat dette hele Skriften holder fram som kjennetegn for den rette tro og åndelighet. Dette at vi ikke skal ha vår trøst i noe som finnes hos oss. Ikke en gang i selve Den Hellige Ånds verk i oss. Ikke en gang vår tro. Og ennå mindre i noen av troens frukter, som kjærlighet eller gudsfrykt. Men bare i Kristi legemes offer. Som Herren selv sier: Mitt kjød er den rette mat, og mitt blod er den rette drikke.

Så er da dette kjennetegnet på de rette kristne; at Lammet som ble slaktet er deres eneste trøst. At ikke noe annet i hjertet deres kommer opp mot dette. At verken noe av det de gjør, eller det de opplever av Den Hellige Ånds verk i seg, – så godt og herlig alt sammen i seg selv er –, noen gang kan bli deres trøst. Bare Lammet som ble slaktet og har frikjøpt oss til Gud med sitt blod.